

ker på, at så sker der i hvert fald ingenting her i verden.

Så jeg er sådan set med på at diskutere, at almene boligselskaber og non-profit-institutioner skal kunne tage nogle initiativer. Vi kan ikke blive ved med at sidde og vente på disse kommunalbestyrelser, for de vil jo ingenting. Og vi har her i Folketinget en forpligtelse til, at folk kan få noget at bo i, selv om der er kommunalpolitikere, der stritter imod med næb og kløer. Folketinget har altså en forpligtelse over for hele befolkningen.

Så vi hilser i hvert fald velkommen, at der kommer det her forslag. Vi vil gerne være med til at diskutere instrumenter.

Ministeren snakkede om, at der skal findes noget kapital. Vi vil også gerne være med til at diskutere, hvordan pensionskasserne kan stille penge til rådighed for alment byggeri, for byggeri i almindelighed, på hvilke betingelser osv.

Der er mange muligheder i det her, men vi venter på regeringen. Vi venter sådan på regeringen og på, at der skal ske et eller andet. Regeringen sover, og kommunerne sover, om de kan vækkes vil vise sig.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at takke for de smukke ord, der har lydt om forslaget hensigt. Når det så gælder de mere konkrete redskaber for at nå hensigten, vil jeg især takke Dansk Folkeparti og Enhedslisten, som var de to partier, som gik ind for og var parate til også at vurdere målsætninger for at sætte ord bag sympatien.

Sagen er jo den tragiske i dette land, at vi i enestående grad mangler ældreboliger. Det betyder, at der er en række personer, som sidder i et stort parcelhus eller en stor familiebolig. Der har måske boet et ægtepar med 2, 3, 4 børn, børnene er flyttet hjemmefra, og den ene ægtefælle er død, men man kan ikke komme til den ældrebolig, man har brug for.

Der er en venteliste på godt 4.000, fik jeg oplyst, sidst jeg var i kontakt med forskellige ministrier for at finde ud af, hvor mange der reelt står på venteliste.

Så har vi samtidig familier, som mangler en familiebolig. De bor måske i en lille lejlighed, som til gengæld ville være et naturligt sted for et studerende par, som så til gengæld mangler en lejlighed. Så vi har simpelt hen et låst marked.

Det er jo ikke særlig hensigtsmæssigt, at der er en enkelt person, der måske bor i en familiebolig på 150 m². Det er ikke hensigtsmæssigt for

vedkommende person. Det er heller ikke hensigtsmæssigt for samfundet.

Hvordan får vi her forskellige aktører på banen? Det er så det ene af de forslag, vi er kommet med for at få løst den situation. Her siger regeringen og Venstre og De Konservative, at det er kommunernes ansvar, og da må vi konstatere, at kommunerne ikke har varetaget det ansvar.

Jeg har drøftet det med mange kommunalpolitikere, som siger: Jamen vi ønsker ikke at gældsætte kommunen. Det er jo det, der er konsekvensen af, at grundkapitalen er øget fra 7 pct. til 14 pct., og så giver man dem ubegrænset låneadgang, som by- og boligministeren også var inde på. Det har jeg også nævnt for flere kommunalpolitikere, og så siger de: I vil fra statens side, at der bygges mere, men hvorfor vil I ikke selv tage et ansvar for det, I forlanger, at vi skal gøre? Hvorfor skal vi gældsætte os?

Det er den problematik, som jeg synes vi skal forholde os mere seriøst til, end flertallet af partierne har gjort ved denne første behandling.

Så mener jeg generelt, at vi skal være forsigtige her fra Folketingets side med at sige, at de og de ting skal løses, men vi kaster opgaven ud til kommunerne, og så kan man bagefter bebrejde kommunerne, at de bruger for mange penge, når de prøver at løse de ting, som Folketinget kaster ud til dem.

Det er sådan den helt overordnede målsætning, hvor jeg endnu en gang vil takke de to partier, som seriøst gik ind i det. De andre partier takker jeg for de smukke ord. Og så håber jeg, at vi i løbet af debatten om de efterfølgende beslutningsforslag og senere under udvalgsarbejdet og gennem andre debatter kan få mere kød på, når det gælder, hvad man mere konkret vil gøre og ikke blot gøre kommunerne til prygelknabe.

Så er der dette her konkrete forslag om selvejende institutioner. Hensigten er selvfølgelig ikke, at så skal kommunen ikke være en aktør. Vi kan drage en parallel: Vi har en folkeskoleordning, men så har vi også friskoler som et supplement. Det, at vi har en friskoleordning, har faktisk gjort, at folkeskolen er blevet bedre generelt set.

Sådan tror jeg også, at vi ved at få en række private institutioner bredt – det skal være non-profit; jeg er enig i den grundholdning – får kommunerne på banen. Det vil reelt være en udfordring for kommunerne, som jeg tror gør at kommunerne bliver endnu bedre. Så i stedet for frygten for, at kommunerne læner sig tilbage,